

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן אמנון (זיסט) ברמן ז"ל

בן זהבה וברוך

נולד בירושלים

בתאריך כ"א בתשרי תרפ"ז, 20/9/1926

התגורר בירושלים

שרת בחיל האוויר

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

ל' בסיון תש"ח, 7/7/1948

נקבר בבית העלמין הצבאי נחלת יצחק

חלקה: 61 שורה: 13 קבר: 21

בן 22 בנופלו

קורות חיים

בן זהבה, בת העלייה החלוצית השלישית וברוך בן לדור השלישי של ילידי ירושלים, נולד ביום כ"א בתשרי תרפ"ז (20.9.1926) בירושלים. למד וסיים את בית-הספר התיכון "הגימנסיה העברית". בהיותו בן תשע הצטרף להסתדרות הצופים ובגיל 15 כבר היה בחג"ם ובגדנ"ע, הצטיין, עבר קורס מ"כים בגדנ"ע וכתום הלימודים התגייס לפלמ"ח, ושירת בו משנת 1944 עד 1947 - תחילה כטוראי ואחר-כך כמ"כ - בעין חרוד, תל יוסף וגניגר. בימי המאבק השתתף בפעולת עתלית ובפיצוץ הגשרים. כתום תקופת השירות חזר ללימודיו באוניברסיטה העברית בירושלים, למד מתמטיקה גבוהה וכימיה והשתלם במקצוע ההנדסה. יפה-תואר וגבוה, פשוט ועניו, אינדיבידואליסטן מטבעו, רגיש ועדין ביחסיו עם בני אדם, ועם זה בעל משמעת לאומית מוחלטת. היה פעיל ב"הגנה", איש שירות הידיעות (ש"י) בירושלים. כאשר הגיעה לארץ משלחת "אונסקופ" של האו"ם בחודש אוגוסט 1947 נסע לארצות-הברית כדי להמשיך את

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לימודיו בהנדסה תעשייתית. הצטיין בלימודים אך הפסיק אותם כדי לחזור ארצה בגלל המלחמה שפרצה בה. בטרם בואו נשלח לקורס טיס מטעם ה"הגנה" בבייקרספילד (קליפורניה) והיה אחראי לקורס זה. בסיימו את הקורס נשלח לפנמה להביא ארצה אונייה ועליה נשק מסוגים שונים. המשימה בוצעה. כאשר הגיע סוף-סוף לארץ צורף לחיל-האוויר הישראלי. הטיס מטוסים קלים ("פרימוסים") ומילא תפקידים חיוניים בהגישו עזרה לנקודות נצורות בנגב, כמו בית אשל ונבטים. הוא שאב סיפוק רב מעבודתו זו. היה גם טייס מקשר בין ניר עם לתל-אביב.

ביום מותו, ל' בסיוון תש"ח (7.7.1948), עסק בתצלומים טופוגרפיים מעל רביבים ואחרי-כן נשלח להעביר נוסעים מהנגב. הוא לא הגיע אל מחוץ-חפצו ונורה מעל לוד והוא בן 22 במותו. אמנון הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בנחלת יצחק. אחרי מותו הועלה לדרגת פקד-טיס (סגן).

א

ניו יורק, 4.2.48

זו.

1945 או משהו דומה לזה, אלא למלחמת-קיום, מלחמה על הארץ בשעה

היה טוב, אבא.

אבא יקר,

בנך.

ב

בייקרספילד, 3.3.48

כפי ששמעת בודאי אני נמצא כעת בקורס לתעופה. אינני יודע למה לא כתבתי לך כל-כך הרבה זמן וכן אינני יודע למה לא ענית לי על מכתב אחר אשר שלחתי אליך — אבל לא חשוב! בארץ, כפי שאת יודעת, המצב הוא „מחורבן“ לגמרי: קנה-מידה של מלחמה הרסנית אשר בודאי תביא לחורבן רציני. אני תמיד פסימי ביחס למצבנו—בתור יהודים בכלל בעולם ובתור ארצישראלים בפרט. תמיד ידעתי להתבונן במעשי האנגלים בצורה שקראו לה בזמנה צרות-אופק. עכשיו טוענים כי אצלם הם המבנים בפוליטיקה. לפני חדשים, כשעזבתי את הלימודים, בכל-זאת היתה לי מין הרגשה משונה בלב. אני הורס את עתידי בידי — ולמה? איש לא יודע לי על השתתפותי במלחמה נואשת זו ואם אמות בה יגידו כי מתי כשם שהרבה בחורים טובים אחרים מתו. אל תחשבי שאני נמצא כעת במרה שחורה, אך בכל-אופן במודה היא לדבר כך כיום.

ברגע שעזבתי את האוניברסיטה רציתי לחזור לארץ, אך בעצמי החלטתי — ולמעשה גם שיכנעו אותי קצת — שאם אני כבר כאן אין טעם לחזור כחייל נוסף, כי כאן אפשר לעשות לפעמים יותר! נו — יצאתי לקורס-תעופה! מהו טעמו של טייס לא ידעתי. את הנסיון הראשון שלי קניתי בטיסה מניו-יורק ללוס-אנג'לס, אך כאן יש לי כבר ארבעים שעות באויר — במלים אחרות, אני כבר טייס! כמובן שאני צריך עוד הרבה השלמות, לימוד נוסף ונסיון, ובכל-זאת אני כבר מסוגל לקחת אווירון בידים לשוט — ואפילו לעשות קצת אקרובטיקה באויר. לא קל הדבר ולא קשה, זהו ענין שמתרגלים אליו. אני מקווה כי בפחות מחדשים אגמור את הקורס בתור טייס מושלם ואוכל לחזור ארצה ביחד עם שאר ה„חברה“.

נמצאים כאן כמה ממכריך: דן גילברט (אין הגיע זה לכאן עדיין) תשאל אותי, כי כדי להבין זאת צריך להיות גאון!; גיל וילנצ'וק גם הוא נמצא כאן; וזהרה, חברתו של שמוליק קויפמן.

מה שנוגע למצב-הרוח אני מתאר לעצמי שאצלך ואצל לואי הוא „מוזנח“ למדי, כמו אצלי, וכזה הוא מצב-הרוח אצל כל אחד מהנחה לתוספת מה פירושה של מלחמה בקנה-מידה כזה בארץ. דבר אחד ברור לי והוא שיחיוק אותנו יפה — הלא זהו הגנרל „חוסר ברידה“, אם נרצה ואם לא נרצה מוכרחים אנחנו להילחם ולהילחם

זה כמה ימים שלא כתבתי לך, כי הרבה בעיות היו לי ועדיין לא החלטתי מה אעשה להבא. כעת אני נמצא בניו-יורק מקום בו מגשתי כמה ארצישראלים העובדים כאן בענינים שלנו והמצב הוברר לי בזה שאני מוכרח כעת להפסיק את לימודי גם במקרה שלא אחזור ארצה מיד. היה לי קשה מאד-מאד להחליט החלטה גורלית זו, כי אני יודע ומכיר את כל הקשיים שהיו כרוכים בבואי הנה, הן מבחינה כספית והן משאר הבחינות. מה שלמעשה נתן לי את האפשרות לגמור את הסמסטר הם שני דברים: ראשית, התחלתי על כך במרץ, ולכן, גם אם הפסקתי את הקצב המלא למשך זמן קצר, הרי יכולתי אחר-כך לחזור לקצב ולהמשיך; שנית, חשבתי שלא נכון יהיה מצדי להפסיק את הסמסטר באמצע או לא לגמרו יפה, כי אז באמת הייתי נמצא במצב מדוכא מבחינת חזרה ללימודים באיזה זמן שהוא. אך תוצאות הסמסטר הזה הראו לי כי אם אני רוצה אני יכול ללמוד — — — להתחיל את הסמסטר הבא אינני יכול, כי הלב אינו נותן לי לשבת בחיבוק ידים אם גם נקרא לזה עבודת-הקודש של יצירת מהנדסים לעתיד. הקריאה ניתנה כאן ומכיון שביקשו ממני לחזור (גם אילו לא היו מבקשים) אני מפסיק ללמוד כרגע ומתחיל לעבוד ואחר-כך אני חוזר כנראה ארצה; מתי — אינני יודע עוד.

אבא, אני יודע שיהיה לך קשה להסכים לרעיונותי כיום. אך אינני חושב שיש ברידה. למעשה אינני מבקש שתסכים לחזרתי ארצה או להפסקת הלימודים והעבודה כאן, כי טבעי הוא שלבך לא יתן לך להגיד לי: אני מסכים. אני מתאר לעצמי שמכתבי זה יהיה shock עצום בשבילך וכן בשביל אמא, אך כנגד זה אינני יכול לעשות דבר: לשבת כאן אינני יכול. ללמוד ולהתרכז בלימודים אינני יכול, את בחינות סוף-הסמסטר עשיתי במאמץ גופני ונפשי גדול. על חומר שבדרך כלל הייתי צריך לשבת שעות כדי לעבור עליו, הייתי יושב שמונה או עשר שעות, וכל זה עשיתי כך על-מנת שתמיד אוכל להגיד לעצמי שכשאני רוצה אני יכול ללמוד וכשאנשאללה חגיגה המלחמה בארץ אוכל לשוב וללמוד. כרגע אינני מסוגל! את כל הענין של הפסקת הלימודים והעבודה כאן מיד — ובמשך הזמן גם חזרה לארץ — שקלתי בקור-רוח וראיתי שאם אלך ואירשם לסמסטר הבא לא יצא מזה כלום, כי אעזוב את הלימודים באמצע ואחזור! מספיקה מפלה קטנה מזו של הלידה כדי שאעשה זאת. חבל על הכסף ועל הזמן!

יש לי הרגשה עמוקה שאני הולך לעשות את הדבר הנכון ברגע הנכון. סוף-סוף כל מה שהכנו בארץ מבחינה צבאית הכנו לימים טרופים אלה — לאו דוקא למלחמה פוליטית באנגלים כמו בשנת

יפה, ואנשאללה, נצא מזה בנצחון — איך עוד אינני יודע. אמנם אינני יודע שום דבר ברור על הרגשתך והרגשתו של לואי — ברור לי שהיא איננה טובה למדי. תשתדלו לפעול בטעם בנוגע לצעד שאתם עושים בכיוון של חזרה ארצה ותשתדלו לחשוב היטב לפני שאתם עושים זאת. הלב אמנם כואב וקשה לשאת, אך לך, למשל, אין מה לעשות כעת בארץ וביחוד שאת מטופלת... ומה שנוגע ללואי: אידיאליזם בלבד אינו צריך לפעול כאן, ואם יפעל — הרי זה צריך להיות „אידיאליזם“ מתוך חכמה. בזה אני מתכוון לאמור

כי ייתכן שבאנגליה יוכל לואי לעשות יותר מאשר בארץ. אל תחשבו שאני מנסה להשפיע שלא תחזרו עכשיו או שתחזרו, רגשות אהבת־המשפחה אמנם חזקים אצלי, אבל אני באמת חושב שאפשר לעשות משהו באיזה כיוון שהוא באנגליה ואין טעם לחזור ארצה. אני מסיים בזה את מכתבי ואכתוב לך שנית בתנאי אחד שתענו לי עכשיו. אני מקווה שתתרגמי ללואי את המכתב — — — היו שלום, היו חזקים ותחשבו היטב לפני שאתם עושים משהו. אהיד,